

Ziua Sabatului

***Versetul cheie: „Căci în șase zile Domnul a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea, Domnul a binecuvântat ziua Sabatului și a sfințit-o.
Exodul 20:11***

***Pasaje biblice selectate:
Exodul 20:8-11; Romani 14:5,6***

Instituirea Sabatului poate fi urmărită în Scripturi până la relatarea creației și a finalizării acesteia (Geneza 2:1-3). În acest moment, Dumnezeu își terminase planul de pregătire a pământului pentru locuirea omului, după șase perioade lungi, sau „zile”. Creatorul a încetat această activitate după ce primii noștri părinți au fost creați „după chipul lui Dumnezeu; ... bărbat și femeie i-a creat”. Geneza 1:27

Secole mai târziu, după eliberarea israeliților din robia egipteană, Tatăl Ceresc a stabilit o serie de standarde divine pe care ei trebuiau să le respecte, pentru a primi favoarea și binecuvântările Sale ca popor al legământului Său. Una dintre aceste legi era să se ia timp liber de la preocupările seculare pentru a-L venera și cinsti în mod special pe Dumnezeu pentru toate proviziile pe care le-a făcut pentru ei.

Relatarea următoare specifică diferite caracteristici ale acestei zile sacre. „Adu-ți aminte de ziua Sabatului, ca să o sfințești. Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate treburile tale, dar a șaptea zi este Sabatul Domnului, Dumnezeului tău. În ea să nu faci nicio lucrare, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vitele tale, nici străinul care locuiește în cetățile tale.” Exodul 20:8-10

Sabatul săptămânal a fost stabilit ca parte a celor Zece Porunci date exclusiv națiunii Israel. Cu toate acestea, versetul nostru cheie sugerează că toți indivizii, inclusiv creștinii devotați, ar trebui să-și facă timp pentru a-l aduce laude și recunoștință Creatorului pentru numeroasele binecuvântări pe care le-a revărsat asupra lor.

Pavel a văzut cu mare claritate că Biserica primară se afla într-o perioadă de tranziție în timpul slujirii sale. Ceea ce odată era obligatoriu conform Legii lui Moise nu se aplica evreilor care veniseră la Cristos, nici neamurilor care nu fuseseră niciodată supuse acestei restricții. Iată una dintre citatele sale: „Unul consideră o zi mai sfântă decât alta; altul consideră că toate zilele sunt la fel. Fiecare dintre ei ar trebui să fie pe deplin convins în mintea sa. Cine consideră o zi ca fiind specială, o face pentru Domnul. Cine mănâncă carne, o face pentru Domnul, pentru că mulțumește lui Dumnezeu; și cine se abține, o face pentru Domnul și mulțumește lui Dumnezeu.” Romani 14:5,6

În aceste versete, Pavel pare să indice că un evreu ar putea, din convingere religioasă, să aleagă să

respecte Sabatul. Cu toate acestea, ar fi o înșelăciune ca credincioșii să-L accepte pe Cristos, dar să se simtă obligați să respecte condițiile atașate Legii , cum ar fi respectarea literală a Sabatului lui Israel. Pentru creștin, fiecare zi ar trebui să fie o zi de „Sabat” de devotament și laudă Tatălui nostru Ceresc.

Intrarea în Sabatul lui Dumnezeu implică credință, ascultare, predare și încredere în Cristos. Ea cuprinde pace, siguranță, mântuire și eliberare de lupta pentru neprihănirea proprie. Odihna lui Dumnezeu este atât prezentă, cât și veșnică. Intrăm în ea prin încrederea în promisiunile Sale prețioase, ascultarea poruncilor Scripturii și aruncarea poverilor noastre asupra Domnului. Prin efortul de a trăi în credință și ascultare, putem experimenta odihna lui Dumnezeu în fiecare zi, în timp ce așteptăm cu nerăbdare odihna veșnică promisă în „prima înviere” dacă suntem „credincioși până la moarte”. Evrei 4:9-11; Apocalipsa 20:6; 2:10